

cionalment algú ma'grat la severitat d'aplicació d'un reglament que els exclou, no fent això res més que confirmar la regla general. Doncs bé: aquesta clien ela de Dispensari, que dotze anys enrera ens esguardaven amb estranyesa i gairebé amb temença quan proposaven una exploració d'una dona gràvida, avui acudeix sol·licita en recerca d'una orientació, d'un consell, d'un tractament estrictament mèdic. Els nombres de visita s'esgoten, i són gairebé insuficients per a aendre les demandes. Als que no coneixen el funcionament de l'Obra, no és sobrer aclarir que el públic que ve al Dispensari no hi ve pas obligadament per a la percepció d'un subsidi o d'un premi metàl·lic. L'assistència a la consulta prenatal és totalment voluntària, i per a la percepció de l'ajut econòmic és suficient una sola visita de reconeixement. Aques públic s'ha fet per altra banda una cultura mèdica i té una idea clara que precisa conèixer prèviament a l'infantament una sèrie de dades necessàries per a la millor conducció del procés maternal. No és d'estranyar que amb una clientela d'aquest tipus, la supervisió del metge sigui no sols un fet natural per a ells, sinó una necessitat. Al rament, hom pot afirmar que és molt fàcil — si la tasca no és portada amb un cert to — de quedar francament per sota de les necessitats d'aquest públic. Significa això que nosaltres practiquem sistemàticament l'assistència a l'eutòcia? Evidentment, no. Ni sistemàticament, ni excepcionalment. La conducció del part normal és funció exclusiva de la llevadora, però la tutela i la responsabilitat de tot el procés ens correspon a nosaltres metges, no essent aquella res més que una col·laboradora. I és lògic que sigui així. La creació d'una necessitat no ve sobtadament, sinó paulatinament i agermanada a altres necessitats. El confort i l'standard de vida no puguen a batzegades en un país sinó en lleugera ascendència i en consonància amb la variació d'un conjunt d'altes circumstàncies: econòmiques, socials, culturals. Hi han exemples clars en la vida diària. L'enriquit ràpidament té una formosa biblioteca, amb volums molt ben relligats, però l'ús que en farà serà ben migrat. En les obres socials, es veuen també exemples. En les urbanitzacions per a famílies obreres, és freqüent de constatar que les dependències de la casa destinades a higiene s'utilitzen per a altres finalitats. La banyera és sovint dipòsit del carbó

o serveix per a fer la bugada. És que no es banyen? Naturalment, no es banyen perquè no senten la necessitat i de moment s'acontenten amb un lavabo. És prudent no oblidar que per a la creació d'una necessitat precisen molts anys i a voltes el pas de tota una generació. Igualment, seria una absurditat el pretendre de cop i volta supplantar totalment l'actual organització sanitària obsètrica per una altra totalment diferent, absorbida pel metge. Encara hi han diferències en els nostres països capitalistes, que es manifesten en tots els moments i en tots els llocs. Hi ha públic i públic i cada sector d'aquest té el seu partit polític, els seus cinemes i teatres, la seva literatura favorita i el seu tipus d'assistència sanitària.

El segon factor que hem senyalat és el factor econòmic. Convé posar-nos a to amb les circumstàncies, situació i possibilitats econòmiques de les famílies. El metge no ha d'oblidar mai que una eutòcia porta ràpidament altres eutòcies; una distòcia tarda molt temps en proporcionar una altra distòcia.

Em sembla innecessari dir que si ens encaminem per aquesta ruta necessitarem igualment la llevadora. Ara bé, matrona lliure? Evidentment, no. Llevadora depenent del metge, amb honoraris inclosos dins dels honoraris del metge, exactament com el cirurgià que cobra per ell, per l'anestèsista, per l'ajudant i per l'instrumentista. Llevadora que pel fet d'ésser depenent directament del professional, no tindrà dret a la crítica d'aquest. Per a ell exclusivament serà la totalitat de l'èxit... i del fracàs.

* * *

Tot el que acabem d'exposar no representa potser possibilitats de realització immediata palpable. Molt difícil és també enquadrar-ho dins una organització sanitària que no té encara l'especialista oficial. Però em sembla a mi que podria contribuir molt eficaçment a l'ampliació de la nostra zona d'influència, àdhuc al millorament del resultat. Seria el nostre lema: "La Tocologia per als tocòlegs".

Ara bé, per a obtenir un resultat precisa tenir uns mitjans. L'eficiència del resultat depèn de l'arma de què es disposa i de la manera de manejar-la. És la mateixa evidència que les noves generacions s'encarrilaran per nous camins i practicaràn